

Inspraak bij Beeldvormende sessie Windverkenning 2021-04-14

Geachte Gemeenteraad,

Mijn naam is Steven van Heuven, ik woon met vrouw en zoons in Engelbert, in een huis 2 meter onder NAP. Ik werk in 't klimaatonderzoek, en ben voorstander van een snelle energietransitie en van plaatsing van windmolens in mijn woonomgeving. Ik zou dus wél verheugd moeten zijn over het Raadsvoorstel. Dat ben ik echter maar half. Twee redenen daarvoor volgen:

(i) De eerste reden is er één van bedrogen verwachtingen. Want in retrospect was de Windverkenning goeddeels een farce. De ecologie-groep leverde zeer nuttige inzichten. Anderen gingen “tekenen en rekenen” aan “het eerste windpark in dorps eigendom”, lieten zich informeren over “bijna gratis geld lenen bij de Waterschapsbank”, en mochten bedenken waar de winst in werd gestopt. Achttien maanden op speurtocht met 't Windplatform resulteerde in een document met wensen vóór, en minimumeisen aan, een mogelijk windpark, onderschreven door voor- én tegenstanders. Die eisen waren niet schandalig hoog en in lijn met het Klimaatakkoord. Onderdelen waren de inzet van moderne, stille molens, voorkoming van slagschaduw, een Moerdijkpot tegen woningwaardedaling, buurtprojecten, een duurzaamheidspot en compensatie voor overlast.

Maar slechts met inspanning zijn enkele van deze punten terug te herkennen in het raadsvoorstel want erg eenduidig is 't niet. Sterker nog, met slechts een béétje cynisme lees je net zo makkelijk: “de gemeente ontwikkelt waar zij zin in heeft en gaat de winst uitgeven aan haar eigen hobbies. De dorpen krijgen misschien iets aardigs”. Een deceptie dreigt. Dat voorspelden de cynici, het overvalt de voorstanders. Narrigheid overheerst, in Nieuwsuur deze week treffend verwoord door Meedenaar Van Der Velde: “We willen in principe best meewerken, maar als het zó moet rot dan maar op met die windmolens”.

Dat brengt mij bij mijn tweede punt, korter en belangrijker: wat hierna? De gratis luchtfietserij van de wethouder over tweedehands regenboogmolens – lijnrecht tegenover de opgetekende wens van de dorpen voor “best beschikbare technologie” – verradt de hooghartigheid van een college dat een kortetermijndoel (zes molens bouwen) binnen handbereik ziet komen. Maar Groningen én Nederland hebben ook *langetermijndoelen*: er moeten nog duizenden windmolens, en duizenden hectares zon gerealiseerd worden. Door de burger géén partner te maken in deze ontwikkeling, te negeren na gesprekken die wél gevoerd zijn, en niet te laten delen in het rendement van de transitie, roepen kortzichtige politici onoverkomelijke maatschappelijke weerstand op. Deze regentenhouding riskeert de zo belangrijke energietransitie.

Ik hoop dat de wethouder zich op korte termijn, en in heldere termen, kan uitspreken voor een coöperatief scenario waarin – binnen kaders – vertrouwen en zelfbeschikking worden geboden aan de dorpsbewoners. Windpark Roodehaan kan dan alsnog een voorbeeld worden van hoe gemeentelijke duurzaamheidsambities *op burger-vriendelijk wijze* gestalte kunnen krijgen. Dat vereist dat het voorliggende voorstel wordt herschreven op een wijze die wél recht doet aan de burger, aan het Klimaatakkoord, en aan de noodzaak de energietransitie tot een spoedig en goed einde te brengen.

Het níet erkennen van omwonenden als volwaardige gesprekspartner zou een klap in het gezicht zijn van een gemeenschap die zich vooralsnog uitermate coöperatief heeft getoond in dit proces.

Steven van Heuven